

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jana Dvořáka a v právní věci žalobkyně: **M. N.**, zast. JUDr. Janem Hrdličkou, advokátem, se sídlem Praha 2, Přemyslova 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. Č.**, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2005, č. j. 30 Ca 43/2004 - 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje ze dne 19. 2. 2004, č. j. RR/251/04, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Staňkov, odboru výstavby, vodního hospodářství a dopravy ze dne 2. 12. 2003, č. j. 2527/2002, kterým žalobkyni nařídil podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) z. č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) odstranění stavby oplocení postavené bez stavebního povolení na pozemku p. č. 69/1 v k. ú. S. V naposledy uvedeném rozhodnutí správní orgán prvního stupně stanovil podmínky pro odstranění stavby oplocení, dále uvedl, že v provedeném řízení byla nepochybně prokázána skutečnost, že předmětná stavba byla provedena bez stavebního povolení a dospěl k závěru, že dodatečné povolení stavby by bylo v rozporu s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními právními předpisy, se stanovisky dotčených orgánů státní správy a také v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací obce S.

K odvolání žalobkyně bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno napadeným rozhodnutím žalovaného tak, že v jeho výroku bylo podrobněji označeno předmětné oplocení jako „dřevěné oplocení s ocelovými sloupky“ a rozsah odstranění „vstupní vrátka, dvoukřídlová vrata a plotové dílce s ocelovými sloupky o celkové délce 17355 mm a plotové dílce s ocelovými sloupky směřující k pozemku st. p. č. 52/1 v k. ú. S.“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval dosavadní vývoj věci, podklady a stanoviska, z nichž vycházel prvoinstanční správní orgán a konstatoval, že stěžejním podkladem pro nepovolení stavby oplocení je rozpor s platným územním plánem obce S., který obsahuje katastrální území S. u K., T. a S. Podle platného územního plánu, schváleného zastupitelstvem obce S. dne 17. 12. 2001, je pozemek p. č. 69/1 v k. ú. S. označen jako stávající účelová komunikace. K projednávanému konceptu územního plánu nebyly vlastníkem pozemku p. č. 69/1 k. ú. S. uplatněny žádné námitky. Žalovaný s ohledem na platný územní plán konstatoval, že nepovolená stavba oplocení je v rozporu s územně plánovací dokumentací a z tohoto důvodu nebylo účelné a hospodárné, aby stavební úřad vyžadoval na stavebníkovi doplnění dalších podkladů. Žalovaný zdůraznil rozpor stavby oplocení s veřejným zájmem, za který považoval zejména rozpor s platnou územně plánovací dokumentací (dále jen „ÚPD“) obce S. a v dalším odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K plynovému sloupku (hlavní uzávěr plynu, dále jen „HUP“) postavenému v linii nepovoleného oplocení a přípojce plynovodu do objektu na st. p. č. 68 v k. ú. S. žalovaný uvedl, že byl povolen příslušným stavebním úřadem v roce 2002 a nelze jej zahrnovat do nepovolené stavby oplocení. Změnu výroku prvoinstančního rozhodnutí odůvodnil tím, že se nejednalo o vady, které by byly důvodem pro zrušení rozhodnutí a vrácení zpět k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Plzni, v níž namítala, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo odůvodněno pouze a výlučně odkazem na skutečnost, že nepovolená stavba je v rozporu s platným územním plánem. Žalobkyně označila postup správních orgánů, které svá rozhodnutí opřely o formální změnu územního plánu za účelový, což dovodila zejména ze skutečnosti, že žalovaný, ač své rozhodnutí opřel o formální změnu územního plánu, která měla mít pro jeho rozhodnutí zásadní význam, si pro závěr o takovém rozhodnutí neujasnili okolnosti této změny. Pokud by se jednalo pouze o změnu v kategorizaci pozemku p. č. 69/1 v k. ú. S., nejednalo by se o změnu územního plánu podle ust. § 1 a násl. stavebního zákona, nýbrž o změnu využití území podle ust. § 32 odst. 1 písm. b) téhož zákona. V takovém případě jsou účastníky řízení osoby, jejichž vlastnická práva k pozemkům a stavbám mohou být rozhodnutím dotčena a zahájení řízení se oznamuje všem známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy, pouze v kogentně stanovených případech se zahájení řízení oznamuje veřejnou vyhláškou. O takový případ se v dané věci podle žalobkyně nejednalo. Jestliže by došlo ke změně územního plánu, jednalo by se o účelovou změnu, vážící se pouze k této konkrétní věci. I v takovém případě má podle názoru žalobkyně správní orgán uvědomit všechny známé účastníky na podkladě ust. § 18 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně namítala, že žalovaný nezkoumal způsob zveřejnění záměru správního orgánu, a zda došlo k zahájení řízení veřejnou vyhláškou. Není ani jisté, zda došlo k platnému schválení změny územního plánu. V postupu správních orgánů absentoval respekt k vlastnickému právu včetně majetkoprávního projednání věci s vlastníkem dotčeného pozemku, kdy ze soukromého pozemku se zařazením – ostatní plocha – vznikl de facto pozemek obecní – účelová komunikace, čímž došlo i k porušení čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně tvrdila, že nebylo reagováno na její námitky v odvolacím řízení, ani na námitku, že žalovaný nepostupoval podle § 88 odst. 1 písm. b) a nepoučil žalobkyni o podmínkách dodatečného povolení stavby. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že v piliři oplocení se nachází domovní plynová přípojka, která je řádně povolena. Dále žalobkyně namítala, že povinnosti, které jí byly uloženy – předmět, rozsah a způsob případného odstranění stavby, jsou nekonkrétní a proto nevykonatelné.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 12. 4. 2005, č. j. 30 Ca 43/2004 - 101, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Doplnujícím usnesením ze dne 12. 4. 2005, č. j. 30 Ca 43/2004 - 98, doplnil rozsudek o výrok III, jímž rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení (M. Č.) nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve konstatoval, že žalobní body je nutno uvést ve lhůtě stanovené v soudním řádu správním pro podání žaloby, tj. do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí. V souladu se zásadou koncentrace řízení proto musí být namítaná nezákonnost uvedena již v žalobě podané v zákonné lhůtě a to jak po stránce skutkové, tak i právní. Po uplynutí stanovené lhůty lze určitou nezákonnost pouze konkretizovat, např. v replice či ústně při jednání. S ohledem na zmíněné zásady tudíž krajský soud nemohl přihlídnout k námitkám, které žalobkyně uvedla teprve po uplynutí stanovené lhůty (např. námitka obsažená v replice, podle které neexistuje rozpor stavby s veřejným zájmem). Dále pak krajský soud uvedl, že žalobkyně v části I. žaloby pouze konstatuje obsah napadeného rozhodnutí, aniž by mu cokoliv vytýkala a v části II. uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného se opírá o územní plán. Žalobkyně polemizuje s tím, zda se jednalo o změnu v kategorizaci pozemku, nebo o změnu využití pozemku. Rovněž v tomto bodě žaloby soud neshledal tvrzení konkrétní nezákonnosti. Žalovaný vycházel z platné ÚPD schválené zastupitelstvem obce S., jakožto nového územního plánu, nikoliv ze změny územního plánu, jak se mylně domnívá žalobkyně. Námitkami, směřujícími proti procesu schvalování ÚPD se podle názoru krajského soudu nelze zabývat v řízení o odstranění stavby, ani v rámci soudního přezkumu rozhodnutí vydaného podle § 88 stavebního zákona. Námitky uvedené v části III. žaloby, ve kterých žalobkyně opětovně polemizuje s eventuální změnou územního plánu a tvrdí, že tato změna byla přijata účelově a že při přijímání územního plánu mělo být postupováno podle § 18 odst. 3 správního řádu a žalobkyně měla být vyrozuměna o zahájení řízení, krajský soud neshledal při přezkumu rozhodnutí o odstranění stavby podle § 88 stavebního zákona relevantními; správní orgán postupoval správně, když žalobkyni označené ustanovení správního řádu vůbec neaplikoval, neboť podle § 28 stavebního zákona se na projednávání a schvalování ÚPD a územně plánovacích podkladů nevztahují obecné předpisy o správním řízení. K porušení čl. 11 Listiny základních práv a svobod namítané žalobkyní v části IV. žaloby nedošlo, neboť řízení podle § 88 stavebního zákona není řízením o změně vlastnického práva. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně uvedenou v části V. žaloby, v níž žalobkyně namítá absenci poučení o podmínkách dodatečného povolení stavby, protože žádné ustanovení právního předpisu výslovně nestanoví povinnost stavebního úřadu poučovat stavebníka o podmínkách dodatečného povolení stavby. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí, podle kterého nevznikla v dané věci potřeba poučovat žalobkyni o podmínkách dodatečného povolení a takové poučení by bylo nadbytečným, když bylo ve správním řízení prokázáno splnění podmínek pro odstranění stavby podle § 88 stavebního zákona, zejména byl zjištěn rozpor stavby s veřejným zájmem a za této situace by absence poučení o podmínkách dodatečného povolení stavby nemohla ani jakožto případná vada řízení způsobit nezákonnost rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním. Krajský soud v Plzni tudíž shrnul, že v žalobě není obsažen žádný důvodný argument nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí žalovaného shledal dostatečně určitým a nepovažoval za důvodnou ani námitku žalobkyně spočívající v nevykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

Ve včas podané kasační stížnosti se stěžovatelka dovolávala zákonných důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., když uvedla, že nesouhlasí s Krajským soudem v Plzni v otázce jeho hodnocení námitky týkající se neexistence rozporu stavby s veřejným zájmem jako opožděné, neboť takový výklad by byl doslovně formalistický. Stěžovatelka má dále za to, že se krajský soud nevypořádal s nezákonností napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající ve skutečnosti, že v pilíři oplocení, které žalovaný uložil

odstranit, se nachází domovní plynová přípojka, která je řádně povolena umístěním v pilíři oplocení. Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ani zúčastněná osoba se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žádná taková pochybení Nejvyšší správní soud v rozsudku Krajského soudu v Plzni neshledal.

Nutno předeslat, že předmětnému řízení o odstranění nepovolené stavby předcházela celá řada řízení, ať již před správními orgány či soudem. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně v dopise již ze dne 2. 9. 1994 sdělila Obecnímu úřadu v S. svůj úmysl provést oplocení pozemku, jehož je vlastníci, č. par. 69/1 ve S.. Obecní úřad dne 13. 9. 1994 sdělil stěžovateli, že je nutné požádat o stavební povolení s ohledem na možnosti jízdy a chůze pro sousedy. Dne 7. 10. 1994 oznámil Městský úřad Staňkov zahájení řízení o odstranění stavby oplocení a posléze dne 17. 1. 1996 nařídil odstranění této stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jakožto stavby postavené bez stavebního povolení. Okresní úřad v Domažlicích jako orgán odvolací rozhodnutím ze dne 8. 3. 1996 potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Staňově a odvolání stěžovatelky zamítl. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. 30 Ca 222/1996, bylo rozhodnutí Okresního úřadu v Domažlicích zrušeno a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Okresní úřad v Domažlicích o věci znovu rozhodl dne 18. 1. 1998 rozhodnutím č. j. Reg 25511/1998, tak, že odvolání stěžovatelky opět zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 2. 1999 a na jeho základě proběhl dne 1. 2. 2000 výkon rozhodnutí, avšak bezúspěšně, neboť stěžovatelka výkonu rozhodnutí bránila.

Dne 2. 2. 2000 podala stěžovatelka žádost o dodatečné povolení stavby oplocení pozemku č. p. 69/1 v kat. území S.. Při jednání o této žádosti dne 23. 2. 2000 vlastníci sousedních nemovitostí, v jejichž prospěch jsou zřízena věcná břemena k tíži pozemku č. 69/1 – M. Č. a manželé J. a E. K., nesouhlasili se stavbou a namítali, že brání výkonu jejich práv vyplývajících z věcného břemene. Dne 8. 3. 2000 byla žalobkyně vyzvána podle § 60 odst. 1 stavebního zákona k doplnění žádosti o dodatečné stavební povolení a současně správní orgán přerušil stavební řízení. Stěžovatelka doplnila žádost výpisem z katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem v Domažlicích ze dne 15. 2. 2000, přičemž podle tohoto výpisu je na listu vlastnictví č. 81 zapsáno vlastnictví stěžovatelky k pozemkové parcele č. 69/1 v kat. území S., druh pozemku specifikován jako ostatní plocha a způsob využití pozemku jako ostatní komunikace. Pozemek pozemkové parcely č. 69/1 zatěžují věcná břemena chůze a jízdy ve prospěch pozemků, a to st. p. č. 31, st. p. č. 51/1 a parcely č. 63/2 v kat. území S.. Dne 30. 1. 2003 oznámil Městský úřad Staňkov pokračování v řízení ve věci dodatečného povolení stavby a dne 12. 3. 2003 vyzval stěžovatelku k předložení dohody M. Č. o zajištění volného přístupu přes pozemek č. parcely 69/1. Rozhodnutím uvedené úřadu ze dne 13. 5. 2003 bylo zastaveno stavební řízení podle § 60 odst. 2 stavebního zákona pro neodstranění nedostatku žádosti o dodatečné stavební povolení ve stanovené lhůtě. Toto rozhodnutí bylo k odvolání stěžovatelky zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje ze dne 18. 8. 2003, č. j. RR/1198/03, a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. S odůvodněním, že se nejednalo o stavební řízení, nýbrž o obnovené řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy o odstranění stavby a její dodatečné povolení. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí Stavebního úřadu ve Staňkově nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a uložil uvedenému orgánu, aby v obnoveném řízení pokračoval v řízení o odstranění nepovolené stavby oplocení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona s tím, že oznámí stavebníkovi pokračování v řízení a bude zjišťovat též, zda dodatečné povolení stavby by nebránilo rozporu s veřejným zájmem, vyjádřeným např. v platné územně plánovací dokumentaci schválené zastupitelstvem obce S. dne 17. 12. 2001, v obecných technických požadavcích na výstavbu, technických požadavcích na stavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy.

Dne 30. 9. 2003 správní orgán I. stupně oznámil pokračování v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a uvedl, že účastníci řízení mohou uplatnit své námítky ve stanovené lhůtě. Stěžovatelka ve vyjádření ze dne 12. 11. 2003 sdělila, že uzavření dohody s paní Č. není možné.

Městský úřad ve Staňkově rozhodnutím ze dne 2. 12. 2003, č. j. 2527/2002, nařídil stěžovateli odstranění stavby oplocení postavené na pozemku parcely č. 69/1 v k. ú. S. bez stavebního povolení s odůvodněním, že dodatečné povolení stavby by bylo v rozporu s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Uvedený orgán dovodil, že stavba oplocení je v rozporu s územním plánem obce S., neboť plocha, na které je umístěno předmětné oplocení, se podle ÚPD nachází na ploše účelové komunikace. Správní orgán I. stupně stanovil podmínky pro odstranění stavby oplocení s tím, že své negativní stanovisko ke stavbě vydal Hasičský záchranný sbor Plzeňského kraje, územní odbor Domažlice dne 26. 9. 2003, č. j. 281-2/DO/SPS-2003, v němž výslovně nesouhlasil se stavbou plotu, neboť přístup vedoucí přes dotčené místo musí být volný pro přístup požární techniky, čemuž stavba oplocení brání. Negativní stanovisko vydal i Obecní úřad S. (dne 5. 11. 2003), který uvedl, že je zde jediný možný příjezd pro běžný provoz k domu vlastnice, v jejíž prospěch bylo sjednáno věcné břemeno a dále jediný možný přístup pro požárníky, záchrannou službu a jiné záchranné práce.

Žalobou napadeným rozhodnutím změnil žalovaný rozhodnutí Městského úřadu Staňkov způsobem výše již popsáním, tj. tak, že nařídil odstranění stavby dřevěného oplocení

s ocelovými sloupky, postavené na pozemku p. č. 69/1, v k. ú. S. bez stavebního povolení v tomto rozsahu: vstupní vrátky, dvoukřídlová vrata a plotové dílce s ocelovými sloupky o celkové délce 17 355 mm a plotové dílce s ocelovými sloupky směřující k pozemku st. p. č. 52/1 v k. ú. S.. Z podmínek pro odstranění stavby změnil podmínku č. 2 tak, že odstranění stavby oplocení provede vlastník stavby pod dozorem právnické osoby nebo fyzické osoby oprávněné k provádění stavebních nebo montážních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních předpisů a dále uložil, že po odstranění stavby oplocení bude pozemek urovňán. V celém rozsahu zrušil pak podmínku č. 8 a č. 9 napadené rozhodnutí, neboť se nejednalo o podmínku, ale o vyjádření výše již uvedeného negativního stanoviska příslušných orgánů k existenci stavby.

Krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud se k jednotlivým námitkám kasační stížnosti vyjadřuje takto:

V první z námitek stěžovatelka poukazuje na to, že jako jeden z důvodů tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného uváděla skutečnost, že nemůže existovat rozpor stavby s veřejným zájmem, jak mylně dovodil správní orgán, avšak soud se odmítl touto námitkou zabývat pro její údajnou opožděnost.

Ze správního spisu zdejší soud ve vztahu k řešené otázce zjistil, že stěžovatelce bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno dne 27. 2. 2004. Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno v pátek dne 27. 2. 2004. Lhůta dvou měsíců k podání žaloby a jejímu případnému rozšíření na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k jejímu rozšíření o další žalobní body tak počala běžet v sobotu dne 28. 2. 2004 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve středu dne 28. 4. 2004 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Žaloba stěžovatelky byla Krajskému soudu v Plzni doručena dne 27. 4. 2004, tedy včas; námitku spočívající v tom, že předmětná stavba oplocení není v rozporu s veřejným zájmem vznesla žalobkyně až ve svém podání ze dne 26. 11. 2004 doručeným krajskému soudu dne 29. 11. 2004, tedy až po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené v ust. § 72 odst. 2 s. ř. s. To, že rozšířit žalobu o další žalobní body lze pouze ve dvouměsíční lhůtě pro její podání, Nejvyšší správní soud konstatoval již ve svém rozhodnutí ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74 kde uvedl, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body lze podle § 71 odst. 2 s. ř. s. jen ve lhůtě pro podání žaloby a obdobným způsobem se vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05, když konstatoval, že v souladu

se zásadou koncentrace řízení lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Z výše uvedeného tak vyplývá, že Krajský soud v Plzni v posuzovaném případě postupoval správně, když k opožděné žalobní námitce týkající se neexistence rozporu stavby s veřejným zájmem nepřihlížel. Ostatně nad rámec potřebného odůvodnění krajský soud zdůraznil, že žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval a vysvětlil, v čem rozpor stavby s veřejným zájmem spočívá.

K námitce stěžovatelky, že se Krajský soud v Plzni nevypořádal s nezákonností napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající ve skutečnosti, že v pilíři oplocení, které žalovaný v napadeném rozhodnutí uložil odstranit, se nachází domovní plynová přípojka, která je řádně povolena (z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že plynová přípojka byla povolena příslušným stavebním úřadem ve Staňkově v roce 2002), a že i z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nevykonatelné, Nejvyšší správní soud připouští, že odůvodnění neoprávněnosti této námitky je v odůvodnění napadeného rozsudku velmi kusé (hraničící s nepřezkoumatelností pro neuvedení důvodů), neboť soud pouze konstatuje, že námitku nevykonatelnosti rozhodnutí napadeného žalobou neshledal důvodnou, když výrok rozhodnutí je z tohoto pohledu dostatečně určitým. Nicméně nejde o takovou vadu, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatelky dodává, že ji považuje za nedůvodnou, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí s existencí plynové přípojky vypořádal, když konstatoval, že byla řádně povolena a nelze ji zahrnovat do nepovolené stavby oplocení. Navíc ze správního spisu zjistil, že v minulosti proběhlo jiné správní řízení o odstranění stavby oplocení, které bylo zahájeno oznámením stavebního úřadu (Městský úřad ve Staňkově, odbor výstavby, VLHZ, ŽP a dopravy) zn. č. 1198/94 ze dne 7. 10. 1994, tedy k tomuto dni bylo oplocení již bezpochyby postaveno. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že plynová přípojka včetně plynového sloupku (HUP) v linii oplocení byla příslušným stavebním úřadem povolena v roce 2002. Oplocení tedy bylo vybudováno přibližně sedm až osm let před stavbou plynové přípojky, z čehož vyplývá, že plynová přípojka a oplocení byly vybudovány na sobě nezávisle, a odstranění oplocení se plynové přípojky nemůže nijak dotknout. Tento závěr Nejvyššího správního soudu ostatně potvrzuje i vyjádření žalovaného ze dne 12. 7. 2004, ve kterém žalovaný uvedl, že stavba plynové přípojky a hlavní uzávěr plynu (HUP) pro objekt st. p. č. 68 je samostatnou stavbou. To, že stavba pilíře HUP byla osazena do linie nepovoleného oplocení, neznamená, že je jeho součástí a že se jí týká řízení o odstranění stavby.

Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby postavené bez stavebního povolení. Odstranění stavby nenařídí jen tehdy, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavby, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. V projednávané věci šlo rozhodnutí o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení a Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Plzni, že v žalobě nebyl obsažen žádný důvodný argument o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu, kterým (se změnami výše již popsány) byla konstatována důvodnost a oprávněnost odstranění předmětné stavby. Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení předmětné právní otázky v předcházejícím řízení, neboť na správně zjištěný skutkový stav aplikoval správný právní názor a tento také správně vyložil. Stejně tak nebylo zjištěno, že by zde byl důvod pro zrušení

napadeného rozhodnutí žalovaného proto, že by správní orgán vycházel při vydání svého rozhodnutí ze skutkové podstaty, která by neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu a nebo, že by při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a byl zde důvod ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného. Lze připustit – v souladu s krajským soudem – že v postupu správních orgánů byla zjištěna určitá procesní pochybení, nikoliv však takového charakteru, aby zde byl důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Rovněž nebylo zjištěno, že by toto rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Nebyl tudíž shledán důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. stejně tak nebyl shledán ani důvod kasační stížnosti, na nějž zmíněné ustanovení pamatuje pod písm. d), neboť rozsudek krajského soudu nelze pokládat za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, či pro jinou vadu řízení před soudem, pokud by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud námitky uvedené v kasační stížnosti důvodnými a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka nebyla v kasační stížnosti úspěšná a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.). Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu